

Hun havde under den selvretfærdige Broders Tale faaet et Indtryk af dette Hjem, der fik hende til at fryse.

Hun naaede Hjertensfrydgade ikke fem Minuter efter, at Per var gaaet derfra. Graalige Røgstriber fra hans Cigar svævede endnu under det lave Loft i hans lille Stue, da Trine førte hende derind og paa hendes Forlangende lod hende alene.

Hun blev staaende midt paa Gulvet og saae sig om. Hun saae paa de nøgne Vægge, paa den itubrudte Gyngestol, paa den lille sorte Voksdugspuf, og et Øjeblik glemte hun næsten sin Skuffelse af Forfærdelse over dette mørke Rum, der mindede hende om en Fængselscelle. Hun havde dog ikke troet, at han boede saa fattigt, saa umenneskelig trist! Og atter faldt der et nyt, forklarende og forsonende Lys over ham og hans hensynsløse Higen efter at naa om paa Livets Solskinsside. Omgivet af en saa nedslaaende Armod og med en saa glædeløs Barndom bag sig — hvor kunde han da blive andet end Lykkejæger? Og hun følte en ny, øm Tilfredsstillelse ved at vide sig rig nok til at kunne gøre ham glad.

Hun tog nogle af de Smaating, der laa paa hans Arbejdsbord, og lagde dem stille ned igen paa deres Plads efter et Øjeblik at have betragtet dem med Forelskelsens andagtsfulde Nysgerighed. Saa gik hun lidt omkring i Stuen, standsede hist og her og faldt i Tanker. I sin Trang til at være ham nær maatte hun røre ved alt, hvad der var hans. Idet hun kom forbi en gammel Slobrok, der hang paa Dørkarmen, strøg hun Haanden kærtegnende ned ad den; ja da hun anden Gang kom den forbi, lagde hun Kinden ind til den og lukkede Øjnene for at indsuge den ejendommelige Lugt af hans Person, som hun — der før havde afskyet Tobakslugt — nu til Tider saa lidenskabelig længtes efter.

Men nu kom Trine ind igen, og Jakobe satte sig ned og skrev bag paa et Visitkort:

„Min Ven! Hvorfor ser jeg dig ikke? I tre Dage har Du ikke været hos mig, jeg venter Dig i Aften. Jeg har saa meget at tale med Dig om.“

Det var hendes første Brev til ham. Hun puttede Kortet i